

УДК 351:355:37

Оксана Сергіївна Коляда,

курсант 1 курсу факультету № 2 ХНУВС

Науковий керівник: ст. викладач кафедри Єльнікова Н. І.

ДО ПРОБЛЕМИ КУЛЬТУРИ МОВЛЕННЯ МАЙБУТНЬОГО ПРАВООХОРОНЦЯ

Питання культури мовлення у професійній сфері правоохоронця є надзвичайно актуальними у наш час, оскільки у процесі розвитку українського суспільства можемо спостерігати посилення ролі правоохоронної діяльності, спрямованої на забезпечення прав і свобод громадян та здійснення боротьби зі злочинністю.

Діловому комунікатору важливо відповідати тим рисам, які зумовлюють ефективність ділового спілкування. Поряд із багатством, чистотою, виразністю, точністю, доступністю, доречністю, логічністю, впливовістю є найважливіша комунікативна ознака культури мовлення правоохоронця, його професійної компетентності – правильність мовлення, тобто, дотримання норм літературної мови в усній та писемній формах спілкування.

Чимало досліджень у різних галузях науки присвячено проблемі мовленнєвої культури майбутніх фахівців у різних галузях науки. Серед дослідників, які вивчали цю проблему, слід виділити І. Білодіда, В. Виноградова, С. Єрмоленко, А. Коваль, Н. Бабич, Т. Симоненко. Квестіям мовленнєвої комунікативної підготовки майбутніх працівників органів внутрішніх справ присвячені праці О. Бандурки, І. Кириченка, В. Лукашевича, В. Синьова, В. Шакуна та ін.

Культура фахового мовлення, за визначенням Н. Бабич, яке ми поділяємо, – це усвідомлене сприйняття мови як засобу не лише комунікації, а й пізнання, репрезентації (називання) об'єктів дійсності та змісту думки, як способу звернення до адресата, встановлення з ним контакту, вираження волі мовця, почуттів і емоцій, творення образу світу та людини; 2) фахово зорієнтований синтез граматичних норм і варіантів слововживання, синтаксичної організації фрази, побудови текстів, що забезпечують мовне (усне й писемне) оформлення процесу та результатів праці у відповідній галузі професійної діяльності.

Однією із проблем мовленнєвої культури правоохоронця є білінгвальне середовище, в якому вони перебувають, що в результаті призводить до порушення норм сучасної української літературної мови. Так, серед орфоепічних помилок можемо виділити такі: [хну-ве-де] замість [хнувс] 'Харківський національний університет внутрішніх справ' (ХНУВС). Порушення акцентологічних норм полягають у використанні неправильних наголосів, наприклад: черговий замість черговий, урочистий замість урочистий, випадок замість випадок. Серед порушення морфологічних норм назовемо такі: ненормативне утворення дієслівних форм (*я вибачаюся за запізнення замість вибачте за*

запізнення); поєднання обох форм одночасно у процесі утворення ступенів порівняння прикметників або вживання застарілої суплетивної форми ступенів порівняння прикметників (*більш складніша. Наша група сама краща на курсі*). Порушенням стилістичних норм може слугувати використання мовних засобів, недоречних в офіційно-діловому стилі (розмовно-побутової лексики, жаргонізмів, вульгаризмів, нецензурної лексики тощо). Наприклад: *«Дана стаття є тяжкою, й громадяни отримують реальний строк позбавлення волі»*.

Отже, культура фахового мовлення майбутнього правоохоронця є якісним показником загальної культури особистості, від якої залежить ефективність професійного становлення майбутнього юриста. Формування культури фахового мовлення – одне з першочергових завдань вищої юридичної освіти.

Одержано 21.04.2017

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ ТЕОРІЇ ТА ІСТОРІЇ ДЕРЖАВИ І ПРАВА
ФАКУЛЬТЕТУ № 1**

УДК 316.75(477)

Ярослав Васильович Синяк,

курсант 3 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Кріцак І. В.

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ: ВОЛЯ ДО СЕНСУ

На сьогоднішній день, в українському науковому просторі превалює правова експлікація відповідно до якої явище під назвою «національна ідея» в нашому суспільстві відсутнє в тенденції. Хоча переважна більшість науковців, громадських діячів, політиків та просто свідомих громадян постійно акцентують увагу на тому, що національна ідея – це така неймовірна фраза, твердження або тезис, яка б могла силою своєї енергії консолідувати суспільство та стати дороговказом для всього українського народу. Згадана більшість часто говорить про національну ідею і навіть підсвідомо розуміє про що йде мова, однак коли справа підходить до вираження цих думок на папері, одразу виникають проблеми в одностайності тлумачення, а дехто просто боїться відповідальності та обмежується простим формулюванням того, якою повинна бути національна еліта, у такий спосіб не говорячи предметно, по суті.

Виходячи з цього, з точки зору психології, уявляючи український соціум у образі однієї особи, або Левіафана (себто власне «державка» за Томасом Гоббсом), можна зробити висновок, що український Левіафан хворіє на